

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Luboše Vrby a soudců Mgr. Viktora Macha a JUDr. Alexandra Károlyiho ve veřejném zasedání konaném dne 23. ledna 2020 projednal odvolání obžalovaných 1) [jméno] [příjmení], narozeného [datum], 2) [jméno] [příjmení], narozeného [datum] proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. listopadu 2019, č. j. 49 T 7/2019-916 a následně

rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek zrušuje pouze ve vztahu k obž. [jméno] [příjmení] a to ve výroku o trestu.

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že
obžalovaný

[obec] [ulice], [datum narození]

při nezměněném výroku o vině přečinem výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií dle § 192/1 tr. zákoníku z napadeného rozsudku Městského soudu v Praze, sp. zn. 49 T 7/2019

se odsuzuje

podle § 192 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 16 (šestnácti) měsíců.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 84 tr. zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá.

Podle § 85 odst. 1 tr. zákoníku se stanoví zkušební doba v trvání 3 (tří) let za současného vyslovení dohledu probačního úředníka.

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obž. [jméno] [příjmení] zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze byl obžalovaný [jméno] [příjmení] uznán vinným pod bodem označeným v napadeném rozsudku jako B) zločinem znásilnění dle § 185 odst. 1 alinea 2, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně se tohoto trestného činu dopustil tím, že v přesně nezjištěné době, nejméně od června r. 2013 do 6. 11. 2013 v bytě na adrese [adresa], opakovaně, nejméně ve třech případech, když hlídal dceru své neteře [jméno] [příjmení], [datum narození] – poškozenou nezletilou [jméno] [příjmení], [datum narození], poté, co spolu ve večerních hodinách leželi na zemi na matraci a dívali se na televizi, a poté, co nejprve svlékl poškozené kalhoty a kalhotky a následně se sám svlékl do naha, počal poškozenou osahávat [anonymizováno 16 slov] [role v řízení], [anonymizováno 11 slov] [role v řízení] [anonymizována dvě slova] [role v řízení] [anonymizována dvě slova] [anonymizována dvě slova] [anonymizována dvě slova], to vše za účelem svého pohlavního vzrušení a uspokojení, kdy nezletilá se nebyla schopna tomuto jednání bránit, přičemž při tomto svém úmyslném jednání využil psychické a fyzické bezbrannosti nezletilé, vyplývající jednak z jeho převahy fyzické a psychické, a také z převahy dospělé autority, kdy nezletilá byla vzhledem ke svému nízkému věku nedostatečně vyspělá tak, aby mohla jeho jednání pochopit, posoudit, domyslet, vyhodnotit a dostatečně projevit svou vůli a dát jednoznačně najevo svůj nesouhlas s jeho jednáním a odporu k němu, nebo se jinak účinně bránit, jeho jednání nerozuměla, čehož si musel být nepochybně vědom, a jejího stavu využil k dosažení svého cíle, ačkoli věděl, že poškozená nezletilá [jméno] [příjmení] dosud nedovršila věku patnácti let, což bylo jednak zřejmé z její fyziognomie a jednak mu byl věk nezletilé jako jejímu příbuznému znám.

2. Co se týká obžalovaného [jméno] [příjmení] ten byl uznán vinným napadeným rozsudkem pod bodem označeným v napadeném rozsudku jako C) přečinem výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií dle § 192 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se měl dopustit tak, že v přesně nezjištěné době od 8. 11. 2018 do 13. 11. 2018, vědomě stáhnul z internetu a přechovával v mobilním telefonu značky Samsung, model SM - G950F, S/N:RF8JA2V9STZ, jehož byl uživatelem, v přednastaveném adresáři Moje soubory – Obrázky, ve složce Download, nejméně 394 fotografií, na kterých je zachycena převážně dětská pornografie zobrazující chlapce dětského věku či dětského vzezření ve vyzývavých dráždivých sexuálních polohách se zaměřením na pohlavní orgány, při felaci, masturbaci a análním styku, včetně fotografie svázané dívky školního věku, do jejíhož přirození se pokouší vniknout, či vniká mechanické zařízení, na jehož konci je připevněna imitace penisu, z nichž vytvořil v aplikaci Galerie – Příběhy - Vytvořit příběh videosoubory, tzv. příběhy, které byly uloženy do složky \DCIM\Video Editor\, shora uvedeného mobilního telefonu.

3. Dále pod bodem označeným v napadeném rozsudku jako A) byli oba obžalovaní zproštěni podle § 226 písm. a) tr. ř. obžaloby státního zástupce Městského státního zastupitelství v [obec] skutku kvalifikovaného jako zločin znásilnění dle § 185 odst. 1 alinea 2, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku spáchaný ve spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku, neboť se neprokázalo, že se stal skutek, pro nějž byli obžalovaní stíháni, kdy tento výrok žádná ze stran neatakovala.

4. Za výše uvedené jednání pod bodem A) napadeného rozsudku byl obžalovaný [jméno] [příjmení] odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře pěti let se zařazením do věznice s ostrahou, zároveň byl zrušen výrok o trestu, který byl obžalovanému uložen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 6, sp. zn. 3 T 15/2018 ze dne 26. 2. 2018, který nabyl právní moci 9. 3. 2018, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením pozbyla podkladu a dále byl obžalovanému podle § 99 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr. zákoníku uloženo ochranné léčení sexuologické ve formě ústavní. [obec] [ulice] byl za jednání, pro které byl uznán vinným pod bodem C) napadeného rozsudku odsouzen k trestu odnětí svobody ve výměře šestnácti měsíců a pro výkon tohoto trestu byl zařazen do věznice s ostrahou.

5. Proti výše uvedenému rozsudku podal, konkrétně tedy proti vině v bodu A) a proti trestu obžalovaný [jméno] [příjmení] odvolání a uvádí, že má za to, že nebylo bez všech pochybností prokázáno, že skutek, pro který byl obžalovaný uznán vinným, se vůbec stal, kdy obžalovaný byl uznán na podkladě toliko jediného důkazu, kterým je výpověď poškozené [jméno] [příjmení], neexistuje žádný jiný důkaz, vyjma uvedené výpovědi, který by podpořil závěr o vině obžalovaného. V odvolání se poukazuje na znalecký posudek na poškozenou, který vypracovala soudní znalkyně z oboru zdravotnictví odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie PhDr. Jindřiška Záhorská, Ph.D., kdy z tohoto posudku zmiňuje obhajoba pasáž, ve které se uvádí, že nelze rozlišit, které informace jsou skutečně zapamatované a v paměti uložené, které jsou původní, které byly posléze doplněné, je možné a pravděpodobné splývání s dalšími vzpomínkami v mezidobí. Poukazuje se na dlouhý časový odstup, útlý věk v době eventuálního spáchání, kdy nelze posoudit další forenzně – psychologické charakteristiky nezbytné pro hodnocení nenarušené věrohodnosti výpovědi, jako je autenticita emocí, vegetativní doprovod, nejsou přítomny specifické detaily. Informace v rámci vyšetřování a rozhovoru u znalce se liší v četnosti opakování, způsobu provedení, ač základ zůstává beze změn. S ohledem na výše uvedené údaje je třeba specifickou věrohodnost hodnotit z forenzně psychologického hlediska jako sníženou. S ohledem na uvedené, znalkyně věrohodnost výpovědi poškozené hodnotila za sníženou, obecně řečeno může to být způsobeno i tím, že výpověď je o událostech, které se nestaly, uvedené sice znalkyně uvedla jako nepravděpodobné, avšak možné. Pokud jde o další argument soudu prvního stupně, který se snaží zcela nedostatečnou důkazní situaci nahradit výpověďmi svědků [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], dle kterých byli tito svědci v útlém věku taktéž sexuálně zneužívání ze strany obžalovaného, tak lze v první řadě poukázat na skutečnost, že i kdyby údajně ke zneužívání uvedených osob v dávné minulosti došlo, což obžalovaný zcela zásadně popírá, nehovoří to automaticky o vině obžalovaného i v případě poškozené. Za uvedené skutky nebyl obžalovaný nikdy pravomocně odsouzen, kdy není možné v souladu se zásadou presumpce neviny na něj hledět jako na pachatele uvedených skutků. Lze tedy shrnout, že důkazní situace je zcela nedostatečná, neboť vyjma výpovědi poškozené neexistuje jediný důkaz, který by hovořil ve prospěch závěrů, že obžalovaný se skutku skutečně dopustil, o uvedené výpovědi poškozené pak nelze se stoprocentní jistotou říci, že je pravdivá, a to jednak z důvodu velké časové prodlevy od spáchání údajného skutku, současně z důvodu velmi nízkého věku poškozené v době jeho údajného spáchání. S ohledem na shora uvedené by se soud měl přiklonit k verzi pro obžalovaného příznivější a rozhodnout v souladu se zásadou in dubio pro reo a navrhuje proto, aby napadený rozsudek městského soudu byl zrušen a buď vrchní soud rozhodl sám tak, že se obžalovaný zprošťuje obžaloby, anebo aby trestní věc obžalovaného byla vrácena soudu prvního stupně k jejímu dalšímu projednání a rozhodnutí.

6. Proti výroku o trestu si podal odvolání taktéž druhý obžalovaný [příjmení] [jméno] a poukazuje na to, že se doznal ke své trestné činnosti, ale má za to, že uložený trest odnětí svobody v trvání šestnácti měsíců je s ohledem na polehčující okolnosti a s přihlédnutím k jeho snaze řešit svoji sexuální úchytku, a to homosexuální pedofilii, která je trvalého charakteru, zcela nepřiměřený. Obžalovaný jednak prodělal ochranné sexuologické léčení v ústavní formě, na kterou navazovala léčba ambulantní, ve které pokračuje i v současné době. Obžalovaný si plně uvědomuje, že trpí homosexuální pedofií, že se jedná o poruchu celoživotní, a že se musí s touto poruchou naučit žít, uvědomuje si, že se musí naučit reagovat na rizikové situace a zdržet se takového jednání, které by mohlo být v rozporu se zájmy chráněnými trestním zákoníkem. Znalec uvedl, že pacienti trpící touto poruchou sexuální pedofilii jsou schopni, pokud chtějí, se svého jednání zdržet, dosáhnout takovéto kontroly nad svojí poruchou by mělo pomoci právě ambulantní ochranné léčení, kterému se obžalovaný podrobuje již od roku 1997, sám soudu uvedl, že v tomto léčení hodlá nadále pokračovat, neboť si je plně vědom, že jde o celoživotní problém, který sám bez odborné pomoci nezvládne. Obžalovaný poukazuje na to, že v této věci byl od 15. 11. 2018 až do 13. 11. 2018 ve vazbě. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem se domnívá obžalovaný, že trest, který mu byl uložen, a to ve výměře šestnácti měsíců, tedy trest na samé horní hranici trestní

sazby, je nepřiměřeně vysoký a žádá Vrchní soud v Praze, aby mu byl trest snížen tak, aby to odpovídalo i jeho snaze svůj problém skutečně řešit a bylo přihlédnuto ke všem polehčujícím okolnostem. Je si vědom, že za stejný trestný čin byl v roce 2014 trestně stíhán a za tento čin mu byl uložen trest obecně prospěšných prací v délce 250 hodin, které však vykonal, proto navrhuje, aby rozsudek městského soudu byl ve výroku o uložení trestu ve výši 16 měsíců zrušen a byl mu uložen trest, který nepřekročí dobu, kterou strávil ve vazbě.

7. Vrchní soud v Praze, jako soud odvolací z podnětu podaných odvolání ve smyslu ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání a správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] důvodné není a odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] lze vyhovět. Odvolací soud se především zabýval námitkami obžalovaného [jméno] [příjmení], které však povětšinou směřují do způsobu hodnocení důkazů, což je činnost, která je výsadním právem soudu prvního stupně, který důkazy provádí a poté analyzuje, pokud přitom nalézací soud postupoval důsledně dle zásady ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. a jeho argumentace není v rozporu se zásadou obecné logiky, nelze proti takovému hodnocení důkazů nic namítat. Tak je tomu i v tomto případě, a proto odvolací soud, který ctí výše uvedenou zásadu, skutková hodnocení soudu prvního stupně jako zcela správná akceptuje, ztotožňuje se s nimi a na odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje. Nalézací soud provedl potřebné dokazování v plném rozsahu, vyšel ze všech dostupných důkazů, které měl k dispozici, a pokud dospěl k závěru o vině obžalovaného pod bodem B) napadeného rozsudku, tak i vzhledem k srozumitelnému a logickému odůvodnění nalézacího soudu se odvolací soud s tímto jeho závěrem plně ztotožňuje. Je potřeba říci, že nalézací soud měl k dispozici jednak výpověď obžalovaného a samozřejmě procesně použitelnou výpověď poškozené a dále výpovědi dalších svědků, včetně znalců, měl k dispozici znalecké posudky, které byly ve věci vypracovány na poškozenou nezletilou a obžalovaného. Navíc znalci, kteří zpracovávali tyto znalecké posudky, vypovídali i v rámci hlavního líčení. Byly provedeny i další důkazy listinné povahy, zejména zprávy ze školy a od lékařů. Je nutno zdůraznit, že nalézací soud měl možnost vidět aktéry u hlavního líčení, měl možnost vyslechnout obžalovaného i svědky, měl možnost vidět, jakým způsobem reagují, jak odpovídají na otázky, a dospěl k závěru o věrohodnosti poškozené [jméno] [příjmení], kdy odvolací soud se s tímto závěrem plně ztotožňuje. Je téměř pravidlem, že v této trestné činnosti většinou stojí výpověď obžalovaného proti výpovědi poškozené, v tomto případě nezletilé a je následně na nalézacím soudu, aby hodnotil provedené důkazy, provedené výpovědi i v souladu s provedenými znaleckými posudky, kdy takto učinil v tomto případě i soud nalézací. Výpověď poškozené, která byla vyhodnocena jako věrohodná, když nalézací soud dospěl k tomuto závěru i ve spojení se znaleckým posudkem zpracovaným na poškozenou, není úplně osamocena a podepřena pouze toliko jen znaleckým posudkem, ale tuto výpověď podporují i některé další svědecké výpovědi. Nutno podotknout, že poškozená některé informace neuvedla úplně přesně a správně, ale jednalo se o informace, které nebyly klíčové k posouzení samotného skutkového děje, jako například, zda v bytě byla či nebyla palanda. I z výpovědi znalkyně vyplývá, že dochází ke splývání informací z různých časových období, pokud uplynula tak dlouhá doba od té události, je to přirozený proces a nejedná se o důkaz, že by poškozená nemluvila pravdu. Znalkyně se zabývala věrohodností poškozené, kde je ale nutno poznamenat, že o tom, zda je poškozená věrohodná či nikoli, rozhoduje v konečné fázi soud. Znalkyně uvedla, že z psychologického hlediska je obecná věrohodnost nenarušená, s ohledem na líčení popisovaného skutku a neměnnou základní kostru příběhu, nepochopení samotného děje, připouštění paměťových mezer a splývání výpovědi, která nepůsobí naučeným dojmem, je vysoce pravděpodobné, že základ informací je reálný. Na tomto místě vrchní soud zdůrazňuje, že právě v těch podstatných okolnostech, které se týkaly toho samotného závadového jednání, v podstatě poškozená mluvila velmi věrohodně a relativně přesně, pokud v něčem byla nepřesná, takto byly právě okolnosti, které nebyly až tak podstatné. Specifickou věrohodnost z forenzně psychologického hlediska hodnotila znalkyně jako sníženou s ohledem na dlouhý časový odstup a

útlý věk, ale základ zůstal v podstatě beze změn. Obecně znalkyně k absenci vedlejších znaků, kterými jsou podle ní určitá autenticita emocí, vegetativní doprovod, nepřítomnost specifických detailů, uvedla, že lze toto vysvětlit i tak, že popisované události se nestaly, ovšem u poškozené s ohledem na neměnnost kostry příběhu, připouštění toho, že si některé informace zkrátka nepamatuje, se tento závěr jeví jako nepravděpodobný. Jak již bylo řečeno, kromě výpovědi poškozené je její výpověď podepřena výpovědí svědkyně - matky [jméno] [příjmení], která uvedla, že to co se mělo stát, jí řekla praradice [jméno] [příjmení], která je již dnes mrtvá, které se [jméno] svěřila s tím, že na ní měl něco zkoušet obžalovaný [jméno] [příjmení], že se měl o ní otírat a podobně. Následně, když se na to zeptala poškozená, tak ta jí toto potvrdila. Je to informace z doby asi před 5 lety, kdy [jméno] bylo necelých 5 let. Tedy je z toho zcela patrné, že [jméno] se v podstatě svěřila velmi záhy se svojí zkušeností. Svědkyně na to reagovala tím, že obžalovaného [jméno] [příjmení] vyhodila z bytu. Od té doby se v podstatě neviděli. To, že se mělo něco odehrát, potvrdil i svědek [jméno] [příjmení], kterému se právě svědkyně [jméno] [příjmení] svěřila s tím, že poškozená se svěřila tetě [jméno] [příjmení], že jí měl obtěžovat obžalovaný [jméno] [příjmení], měl ji osahávat a následně ho svědkyně na to měla vyhodit z bytu a ví, že asi 5 – 6 let nazpátek, měl hlídat [jméno] [příjmení] [jméno]. S ohledem na konzistentní a věrohodnou výpověď poškozené a s ohledem na skutečnost, že tato výpověď je podepřena svědecky i výpovědí [jméno] [příjmení] a dalšími, např. výpovědí svědka [jméno] [příjmení], má i odvolací soud za to, že nalézací soud nepochybil, pokud uzavřel, že vina obžalovaného [jméno] [příjmení] je zcela prokázána.

8. Odvolací soud se ztotožňuje i s použitou právní kvalifikací, kdy je zcela zjevné, že obžalovaný [jméno] [příjmení] naplnil všechny znaky skutkové podstaty zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 185, odst. 1 alinea 2, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, kdy donutil k pohlavnímu styku poškozenou, tedy dítě mladší 15 let, zneužil její bezbrannosti, spáchal tento trestný čin souloží, nebo jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží. Obžalovaný více méně využil bezbrannosti poškozené vyplývající jednak z jeho fyzické převahy, jeho autority vůči poškozené a jednak z věku poškozené, která byla dítětem předškolního věku, v důsledku čehož nebylo schopná dostatečně projevit svou vůli a dát jednoznačným způsobem najevo svůj nesouhlas, odpor s jeho jednáním, či případně se proti tomuto nějakým způsobem účinně bránit. Tohoto si musel být obžalovaný zcela jistě vědom. To, že poškozená byla útlého věku, to obžalovaný musel vědět, neboť patřila do příbuzenstva a jednak to vyplývalo z jejího fyzického vzhledu. Zákonný znak bezbrannosti zcela jednoznačně shledán nalézacím soudem byl a s tímto se ztotožňuje i Vrchní soud v Praze. U poškozené nezletilé se jednoznačně jednalo jak o fyzickou tak o psychickou bezbrannost, vyplývající jak z fyzické převahy obžalovaného, tak i z věku poškozené i z určité převahy autority obžalovaného, v tomto případě dospělé autority, která i vyplývala z příbuzenského vztahu. To, že se jednalo o pohlavní styk, je zcela zjevné i s ohledem na skutečnost, že pohlavní styk v dnešní době zahrnuje širokou škálu činností, jako je např. soulož a jiné pohlavní styky provedené způsobem srovnatelným se souloží, k čemuž v tomto případě jednoznačně došlo způsobem ve skutkové větě napadeného rozsudku. O věku poškozené již byla výše řeč, kdy je zcela zjevné, že v té době nedovršila věku 15 let a je na místě tedy použít vyšší právní kvalifikaci, konkrétně odst. 3 a jednání kvalifikovat také podle § 185 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Nutno ještě podotknout, že obžalovaný namítá a brojí proti výpovědi poškozené jako takové, tedy v podstatě poukazuje na hodnocení důkazů soudu prvního stupně, pouští se do závěrů, že věrohodnost poškozené není vysoká, z čehož vyplývá, že není jednoznačně prokázána vina obžalovaného. To jsou však argumenty, které použil již u soudu nalézacího a ten dle názoru Vrchního soudu v Praze, se s těmito argumenty již zcela vyčerpávajícím způsobem vypořádal ve svém rozhodnutí. Navíc jak již výše zmíněno, Vrchní soud v Praze jednoznačně respektuje skutečnost, že hodnocení důkazů je doménou soudu prvního stupně, v tomto případě soud prvního stupně hodnotil důkazy pečlivě, v souladu s trestním řádem a hodnocení neodporuje zásadám obecné logiky. Proto ani nemohl do

takového hodnocení odvolací soud zasahovat a s hodnocením důkazů soudem prvního stupně se ztotožnil.

9. Odvolací soud je toho názoru, že nesprávný není ani napadený výrok o trestu u obžalovaného [jméno] [příjmení]. Obžalovanému byl soudem prvního stupně uložen trest na samé spodní hranici

§ 185 odst. 3 tr. zákoníku v trvání 5 let, kdy pro výkon tohoto trestu byl v souladu se zákonem zařazen do věznice s ostrahou. Odvolací soud má za to, že vyměřený trest odpovídá zákonným kritériím stanoveným zákonodárcem ustanovení § 38 a § 39 tr. zákoníku. Nálezací soud ctí zákonné zásady při ukládání trestu, zohlednil závažnost spáchané trestné činnosti, jakožto i osobu obžalovaného a trest, který nálezací soud ukládal, rozhodně nelze považovat za nepřiměřeně přísný, právě naopak, kdy byl ukládán trest na samé spodní hranici zákonné trestní sazby. Nálezací soud správně zhodnotil všechny okolnosti při ukládání trestu a to jednak okolnosti daného případu, míru společenské škodlivosti tohoto jednání, přihlédl k charakteru předmětné trestné činnosti a ke všem polehčujícím i přitěžujícím okolnostem. Nálezací soud správně při ukládání trestu vzal v potaz ust. § 40 odst. 1 tr. zákoníku, přihlédl k tomu, že obžalovaný trestný čin spáchal ve stavu zmenšené přičetnosti, který si, a to ani z nedbalosti, nepřivodil vlivem návykové látky. Obžalovaný i dle znalce je postižen sexuální poruchou, a to psychosexuální nevyzrálostí s pedofilními rysy a právě s ohledem na tuto skutečnost, byly ovládací schopnosti obžalovaného podstatně sníženy. Právě s ohledem na sníženou přičetnost, soud ukládal trest na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, a to i přesto, že správně poukazoval na velký počet přitěžujících okolností, zejména s ohledem na trestní minulost obžalovaného. Nálezací soud nepochybil ani v tom, že ukládal trest souhrnný, kdy je zcela zjevné, že toto jednání bylo spácháno dříve, než kdy byl doručen obžalovanému trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 6, sp. zn. 3 T 15/2018, ze dne 26. 2. 2018, který nabyl právní moci dne 9. 3. 2018, kterým byl obžalovaný uznán vinným ze spáchání přečinu výtržnictví dle § 358 odst. 1 tr. zákoníku a byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody ve výměře 6 měsíců a odložen podmíněně na zkušební dobou ve výměře 12 měsíců a to do 9. 3. 2019. Jak vyplývá i ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 6, o skutečnosti, zda se obžalovaný ve lhůtě podmíněného odsouzení osvědčil, zatím nebylo rozhodováno. Z tohoto důvodu byl jednoznačně správně ukládán trest souhrnný, kdy byl zrušen výrok o trestu z výše uvedeného trestního příkazu. Byl ukládán trest podle nejprísnejšího ustanovení, tj. podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku a byly zrušeny i další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu. Zcela jistě nálezací soud při ukládání trestu vzal v potaz i skutečnost, že ukládal v souladu s názorem soudních znalců, obžalovanému ochranné léčení sexuologické v ústavní formě, kdy obžalovaný spáchal trestný čin ve stavu vyvolaném duševní poruchou, jeho pobyt na svobodě bez léčení je nebezpečný a vzhledem k povaze duševní poruchy a možnosti léčení nepostačuje léčení formou ambulantní. Po zhodnocení všech těchto okolností, lze považovat rozhodnutí, kterým byl uložen výše uvedený trest a uloženo výše uvedené ochranné opatření, za adekvátní, přiměřené a zcela jistě vyhovující.

10. Pokud se týče obžalovaného [jméno] [příjmení], je potřeba říci, že i v jeho případě nálezací soud postupoval zcela podle zákonných kritérií uvedených v ust. §§ 37-39 tr. zákoníku, kdy nálezací soud ctí zákonné zásady při ukládání trestu a zohlednil závažnost páchané trestné činnosti, jakož i osobu obžalovaného. Vrchní soud v Praze má za to, že uložený trest byl, pokud se týče délky výměry, zcela na místě, ale má za to, že i s ohledem na osobu obžalovaného, ve smyslu, jakým způsobem se ke své trestné činnosti staví, k doznání obžalovaného, nemusí tento trest, nutně být již přímo spojený s trestem odnětí svobody. Obžalovaný [příjmení] [jméno] navíc strávil 12 měsíců ve vazbě a v současné době předložil Vrchnímu soudu v Praze potvrzení o zaměstnání, potvrzení o svém bydlišti a také potvrzení o tom, že okamžitě po propuštění z vazby, znovu přišel na odborné pracoviště, kde podstupuje ambulantní léčení. Je tedy zcela zjevné, že v tomto i nadále pokračuje. Obžalovaný má náhled na svou trestnou činnost a na svou nemoc,

resp. na svou poruchu homosexuální pedofilii, a je si vědom, že bez odborné pomoci, tento svůj problém, dále zvládat nemůže. Vrchní soud v Praze proto zrušil na podkladě podaného odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] rozsudek toliko ve výroku o trestu u obžalovaného [jméno] [příjmení] a uložil obžalovanému trest odnětí svobody v trvání 16 měsíců, tedy stejně jako soud nalézací, ale tento trest mu podmíněně odložil na středně dlouhou zkušební dobu v trvání 3 let za současného uložení dohledu probačního úředníka. Vrchní soud v Praze má za to, že takovýto trest bude mít na obžalovaného daleko větší dopad a lepší výchovný vliv i s ohledem na to, že jeho další kroky budou sledovány probačním úředníkem, kdy zcela jednoznačně probační úředník bude mít k dispozici lékařské zprávy ohledně absolvování ambulantního léčení obžalovaným, zda tedy obžalovaný řádně i nadále chodí na ambulantní léčení a zda nadále pracuje a žije řádným životem. V případě, že by obžalovaný vybočil z vedení řádného života, podmíněný trest by mu mohl být přeměněn. Obžalovaný si tedy musí být vědom toho, že v současné době má uložen trest odnětí svobody s podmíněným odkladem v trvání 3 let a po tuto dobu bude i pod dohledem probačního úředníka, který bude dohlížet na vedení řádného života obžalovaným. Nalézací soud správně již ve svém rozhodnutí neukládal ambulantní léčení sexuologické, neboť ambulantní léčení bylo již uloženo předchozím rozhodnutím a doposud toto ambulantní léčení pokračuje a skončeno nebylo, nebyl tedy důvod ukládat další ambulantní léčení.

11. Vzhledem k tomu, že všechny výroky ohledně obžalovaného [jméno] [příjmení] byly shledány správnými a nespochybnitelnými, nezbylo, než odvolání [jméno] [příjmení] jako nedůvodné zamítnout. Pokud se týče odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení], který toto své odvolání směřoval do výroku o trestu, bylo obžalovanému na podkladě jeho odvolání vyhověno a trest mu byl změněn, tak jak je výše uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Za splnění podmínek § 265a a § 265b trestního řádu však lze proti němu podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) trestního řádu nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 23. ledna 2020

JUDr. Luboš Vrba
předsedkyně senátu